

Dvojčata v průšvihu

Jacqueline Wilsonová

Dvojčata v průšvihů

Jacqueline Wilsonová

Dvojčata
v průšvihů

Ruby nakreslil
Nick Sharratt

Garnet nakreslila
Sue Heapová

Přeložila Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Text copyright © 1995 by Jacqueline Wilson

Illustrations copyright © 1995 by Nick Sharratt & Sue Heap

All rights reserved.

Z anglického originálu *Double Act*

(Published 1995 by Doubleday

a division of Transworld Publishers Ltd)

přeložila © 2000, 2015 Daniela Feltová

Redakce textu: Ilona Staňková

Jazyková korektura: Martina Kubálková

Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

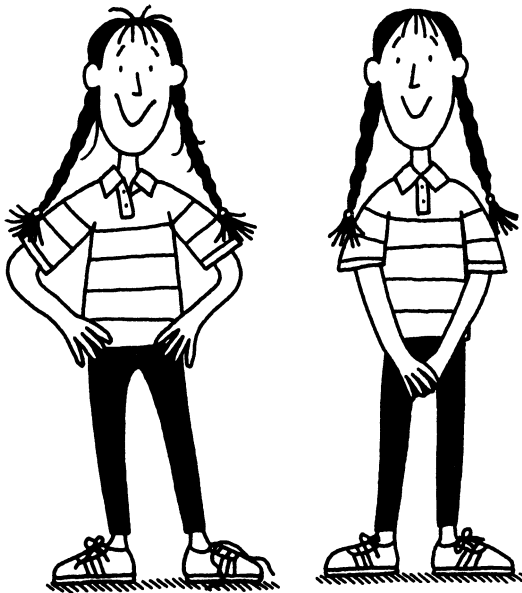
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-349-5

Anne, Derekovi, Thorne a France Dorothy

1

Jsme dvojčata. Já jsem Ruby a ona Garnet.

Jsme úplně stejné. Skoro nikdo nás od sebe nerozezná. Totiž... dokud nezačneme mluvit. Já, když se rozjedu, tak nevím, kdy přestat. Garnet je mnohem tišší.

To je proto, že mě vůbec nepustíš ke slovu.

Máme úplně stejnou výšku i váhu. Já jím trochu víc než Garnet. Miluju bonbony, ale slané věci taky. Jednou jsem snědla třináct sáčků brambůrků za jeden den. Taky zbožňuju hranolky, hodně osolené a se spoustou kečupu. To je taková

moje slabost. Udělám chroupy chroupy, polyky polyky – a je po nich. Takže jich pak musím pár čmajznout Garnet. Jí to naštěstí vůbec nevadí.

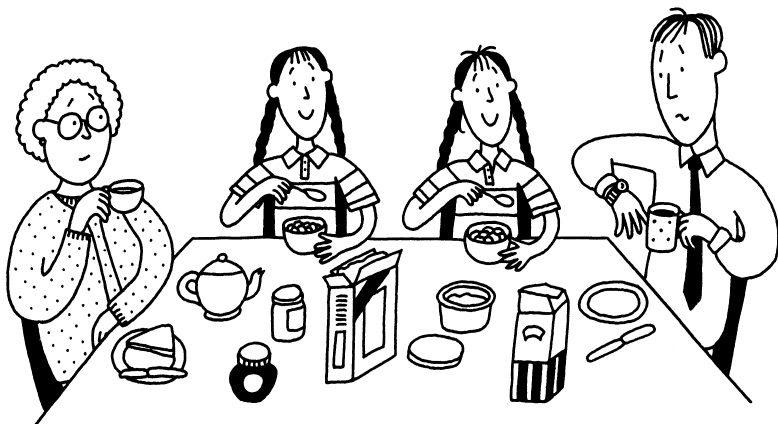
Ale vadí.

Já netloustnu, protože se pořád pohybuju. Nesnáším, když musím sedět v klidu. Garnet se dokáže celé hodiny hrbít nad knihami, ale já bych asi vyletěla z kůže. Obě docela dobře běháme, Garnet a já. Když jsme měli ve škole sportovní den, předběhly jsme úplně všechny, dokonce i kluky. V cíli jsme byly první. Vlastně já byla první. Garnet doběhla druhá. Ale na tom není nic divného, protože já jsem starší. Oběma nám je deset, ale já jsem o dvacet minut starší. Já byla to silnější mimino, které se protlačilo na svět první. Garnet byla až druhá.

Bydlíme s tátou a s babičkou.

Táta nás obyčejně ráno u snídani nerozezná, ale to ještě nemá pořádně otevřené oči.

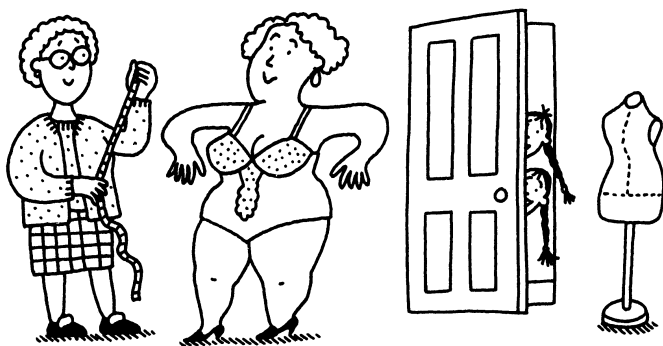
Většinou jenom zhltně kafe, nahází na sebe oblečení a utíká na vlak. Taťka pracuje v Londýně, v jedné kanceláři

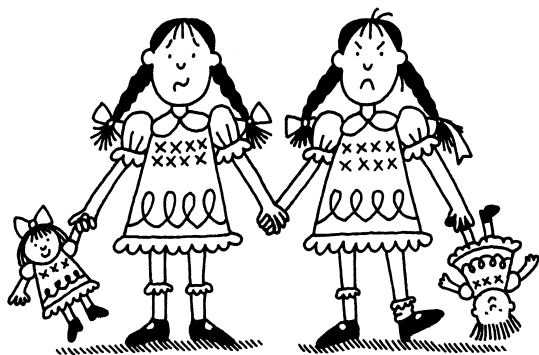
a svou práci nesnáší. Když přijde domů, je vždycky hrozně unavený. Ale tou dobou už nás bez problémů rozezná. Večer je to totiž jednodušší. Copy už mívám často dost rozčuchané a tričko mám většinou pokecané. Garnet je ovšem čistá jako nový špendlík.

Tak to říká naše babi. Mívala vždycky špendlíky zapíchané vpředu, po celém svetru. Musely jsme dávat velký pozor, když jsme se s ní chtěly pomazlit. Někdy jí dokonce trčely špendlíky i z pusy. To bylo v době, kdy ještě šila. Pracovala totiž v jednom moc nóbl módním salonu, kde špendlila a šila a zapošívala celé dny. Ale potom, co...

Prostě, babička se o nás musela začít starat, víte, takže začala šít doma. Soukromě. Většinou pro hodně široké dámy, které chtěly mít nějaké elegantní šaty. S Garnet jsme se vždycky hrozně nahihňaly, když jsme je tajně sledovaly, jak se před babičkou producírují jenom ve spodním prádle.

Babi šila i na nás. To byla úplná hrůza. Bylo samo o sobě dost děsné, že je babička staromódní a nutí nás nosit vlasy spletené v copech. Ale v šatečkách od babičky jsme byly ve škole za kašpary, i když některé maminky tvrdily, že vypadáme jako obrázek.

V létě jsme nosily nabírané šaty a v zimě skládané sukýnky, a babička taky pletla – bolerka z angory, co hrozně šimrala, a blůzičky a svetríky na tělo, aby nám nebyla zima. A k vodě dvoudílné háčkované plavečky. Připadaly jsme si v nich jako dvoudílný strašák do zelí.

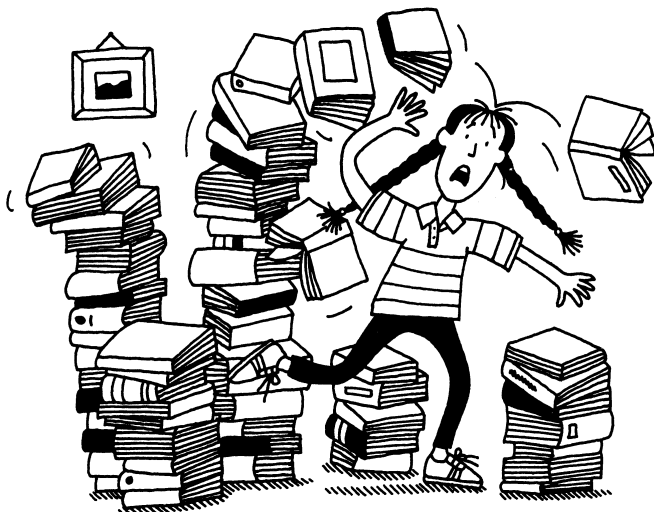
Ale pak se babičce zhoršila artritida. Vždycky měla trochu divné prsty a špatný kyčel a zlobivé koleno. Ale došlo to tak daleko, že se jí pokaždé, když si sedala nebo vstávala, stáhl obličej bolestí, a prsty jí tak otekly, že s nimi nemohla pracovat.

Takže už nešije. Je to škoda, protože šila strašně moc ráda. Ale má to jednu Velkou Výhodu. Nosíme teď oblečení koupené v obchodě. A protože babička se nedostane do autobusu, co jezdí do města, vybíráme si oblečení *samy*.

Totíž... vybírá většinou Ruby.

Vybírám pro nás obě. Trička. Legíny. Džíny. Stejně, samozřejmě. Chceme pořád vypadat stejně. Ale ne jako hastroši.

Nejsme možná asi úplně normální rodina, o jakých čtete v knížkách. Čtete spousty knih. Táta je nejhorší. Pořád a pořád kupuje nové – a vlastně nejen nové, kupuje hromady starých, zaprášených bichlí v antikvariátech a výprodejích a dražbách. Už nám došly police. Dokonce i místo na zemi už nám došlo. V každém pokoji máme hory a hory knih a člověk

mezi nimi musí moc opatrně kličkovat, jinak může způsobit knihotřesení. Pokud se vám někdy stalo, že na vás zaútočilo padesát nebo sto hodně tvrdých knih v hodně pevné vazbě, pak jistě víte, že takové věci se chce člověk vyhnout za každou cenu.

Nahoře máme také spousty knih, které táta ještě ani neroztřídil. Někdy se stává, že přes ně člověk musí přelézat, když se potřebuje dostat na nějaké důležité místo, jako je například záchod.

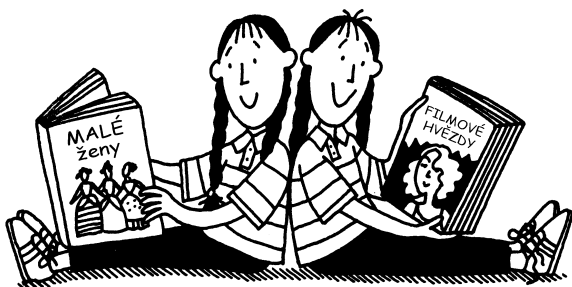
Babička pořád naříká, že takovou váhu podlaha určitě neunese a že praskne. Někdy opravdu začínají prkna vrzat. To potom táta znervózní a je ochotný uznat, že už je toho trochu moc, a tak někdy, když už nám docházejí peníze, naloží pár krabic do našeho starého auta a jede je prodat do antikvariátu. Taky je opravdu prodá – jenomže skoro pokaždé přiveze zase nějaké jiné. Říká, že to byl ohromný Kauf – no, nekupte to.

Babi do něj zase začne rýpat, jenomže taťka je mazaný. Koupí jí ve výprodeji celý balík zamilovaných románů a ona vždycky celá roztaje. Babička ráda sedí ve svém speciálním křesle, s hromadou natřesených polštářů pod zády, s kulatým sedátkem pod malýma nohama, s bonboniérou zapasovanou mezi sebou a opěradlem a šfavnatým románekem na klíně. Některé jsou hrozně *spřouté* a když s Garnet čteme babičce přes rameno, odhání nás pryč a říká, že to není nic pro děti. Ha ha. Tyhle věci už známe *sto let*.

Táta čte zase obrovské tlusté knihy, ty ale nejsou moderní, jsou klasické. Nejradši má Charlese Dickense a Thomase Hardyho. Taky rád čte dobrodružné knížky pro kluky – ty hodně staré, z dob, kdy ještě kluci nosili krátké kalhoty a mluvili jako ňoumové: „To je nečestné a nesportovní“ a „To ti teda Venca písk“ a „Hrrr na ně, hoši!“

Garnet má taky ráda staré knížky, jako jsou třeba *Malé ženy*, *Na březích švestkového potoka* a *Sirotek lowoodský*. Taky má ráda knížky o dvojčatech. I já si je někdy přečtu, protože to nedá moc práce. Ale knížky, které mám *opravdu* nejradši, jsou pravdivé příběhy o skvělých a slavných lidech. O hercích a herečkách. Všechno nudné přeskakuju a čtu jen ty nejlepší věci o tom, co dělají v televizi, jak natáčejí filmy

a jak je fotí na titulní strany časopisů. Jsou prostě super a všichni je znají.

Jednoho dne budeme taky slavné, to se vsaďte. Tak už jsem, pro jistotu, začala psát naše memoáry. Je to div, protože většinou za nás za obě píše Garnet. Má úhlednější rukopis než já, takže mi občas píše i úkoly. Naštěstí jí to vůbec nevadí.

Ale vadí.

Nedávno jsem se přehrabovala jednou z těch krabic plných knížek, co máme nahoře, a ze dna jsem vylovila tuhle senzační tlustou červenou knihu. Jasně červenou, s koženým hřbetem a zlatým nápisem: ÚČETNÍ KNIHA.

Myslela jsem, že je to název nějakého románu, ale když jsem ji otevřela, byly tam jen tyhle prázdné stránky.

Ptala jsem se táty, co se stalo s tím příběhem, a on mi vysvětlil, že to vlastně ani není opravdická kniha. Účty jsou

vlastně počty. Člověk tam jednoduše sčítá všechno, co koupil. A tomu se říká vedení účtů.

„Jenomže já si nerad schovávám účty. Cítím se vždycky provinile, že jsem moc utratil,“ řekl mi táta. „Můžete si ji nechat a čmárat do ní, dvojčata.“

Tak čmárám.

Já ne.

To víš, že čmáráš. Nechávám tě přece vždycky taky něco napsat. A kromě toho, já nepíšu jenom o sobě. Píšu o nás obou. Píšu náš společný účet. Hele, Garnet, dojdi pro slovník a najdi tam slovo „účet“.

Přizít se na něčí účet: mít užitek z práce někoho, přisvojovat si plody cizí práce. To je přece o tobě!

Ukaž! Co to je za nesmysl? Tady to je. Skládat někomu

účty: odpovídat se někomu z něčeho a muset to vysvětlit. To je ono. Přesně to budeme dělat. Všechno tu hezky vysvětlíme.

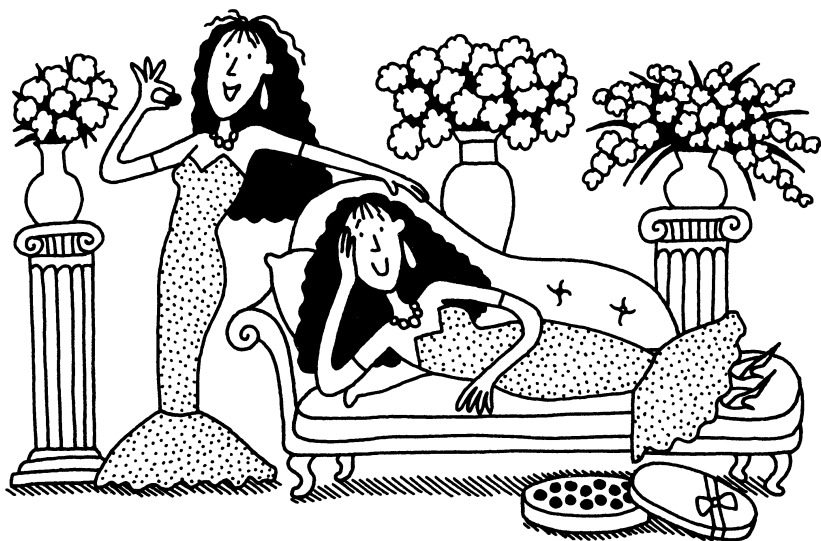
Teď je sice všechno trochu nuda, ale musím vám vysvětlit, že možná brzy dostaneme nějakou super příležitost a splní se nám náš sen a staneme se herečkami.

Já ale nechci být herečka.

Samozřejmě, že chceme být herečkami. Dej

pokoj, Garnet, a přestaň do mě šfouchat. (Někdy dokáže být pěkně protivná a hrozně se stydí. Myslí si, že z nás nikdy nebudou filmové hvězdy, ale já jí pořád říkám, že nepotřebujeme nic jiného než SEBEVĚDOMÍ. Jenomže ona tu pořád do mě strká a říká, že nechce být slavnou herečkou. Uznejte, že to nemá v hlavě v pořádku. Nebo to nemyslí vážně. Na světě přece nemůže být člověk, který by netoužil po tom, předvádět se celý den před kamerou a chodit každý večer na hogo fogo večírky s ostatními slavnými herci.)

Budeme mít vlastní přepychový byt se spoustou květin v každém pokoji a obrovskými bonboniériami na každém stolku, do kterých budeme moci hrábnout, kdy se nám zachce. Budeme nosit nádherné šaty, celé pošíité blyškavými flitry a spoustu drahých a krásných šperků.

Ty se mnou zase nesouhlasíš? To by mě fakt zajímalo, co se ti na tom nelíbí. Tak dobře. Napiš si to teda sama. Teď jsi na řadě ty. No tak. Tady to máš. Hoď sebou. Napiš něco o sobě.

Já nevím, co mám psát.

Nejsem zvyklá psát o sobě. Vždycky píšu jen o nás. Ale píšu ráda. Trošku mě otrávil, když si tu nádhernou červenou knihu zabavila Ruby pro sebe a začala do ní psát všechny tyhle věci. Myslela jsem, že bychom ji mohly třeba použít k zapisování našich her. Odmalička jsme si na něco hrály. Předstíraly jsme, že jsme někdo jiný, a všechno jsme si vymýšlely. Připadalo nám to tak skutečné, že se nám to někdy pletlo i do opravdického života. Mně to pořád ještě připadá skutečné, ale Ruby to někdy naschvál kazí a dělá si z toho legraci. Nerada hraje jednu hru pořád dokola. Chtěla by, abych vymýšlela pořád nové a nové. Vůbec jí nenapadne, jaká je s tím práce.

A když začneme hrát nové hry, mohly bychom na některé z těch starých, co byly opravdu dobré, snadno zapomenout. Chtěla bych si je všechny někam napsat, aby se to nemohlo stát.

Ráda vymýšlím hry a vůbec mi nevádí v nich hrát, když hrajeme jen Ruby, a já a nikdo jiný nás nevidí. Představujeme si to tak živě, že je to jako doopravdy, ale nesnáším skutečně hrát.

Jednou jsme s Ruby hrály dvě ovečky na vánoční besídce, to když jsme ještě chodily do školky, a byl to jeden z nejhorších zážitků v mém životě.

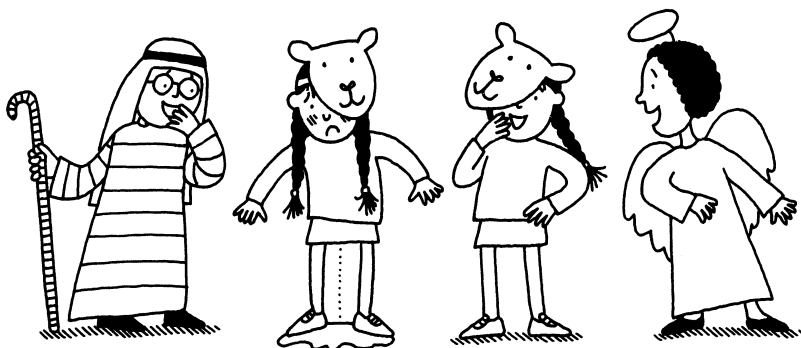
Samozřejmě to nebyl úplně nejhorší zážitek.

To bylo, když

Podívej, tyhle ty smutné věci tam psát nebudeš, to ti nedovolím. To jsem zase já, Ruby. Garnet odešla celá naštvaná, protože jsem jí náhodou malilinko škrábla, když jsem jí vytrhla propisku. Jenomže já ji nejdřív slušně poprosila. A teď je zase řada na mně. Člověk se musí umět s tím druhým spravedlivě střídat, když má dvojče.

Stejně píše samé blbosti. K čemu by bylo psát hry do knih? Hry se musí hrát. A ona musí být herečkou, protože jsme se vždycky chtěly stát herečkami. A než budeme slavné, můžeme třeba hrát v reklamách a soutěžích v televizi. Jednovaječná dvojčata, to by teda byla superbomba.

Garnet přece nemůže odmítnout SLÁVU jen proto, že když byla malá, tak se jí stal ten trapas s ovci.

Když přišla na jeviště, byla tak nervózní a měla takovou trému, že se z toho počůrala. Přede všemi diváky. Ale vlastně to tak moc *nevadilo*. Nechápu, proč jí pořád tak vadí, když o tom někdy začnu mluvit. Náhodou se to do toho vystoupení docela hodilo, opravdu. Ovce přece takovéhle věci dělají běžně. Neříkejte mi, že se kroucí a drží nohy zkřížené, když to na ně přijde. Normálně se vyčůrají, kde se jim zachce. A to vlastně udělala Garnet taky. A všem se to zdálo děsně legrační. Kromě Garnet.

Už budu muset jít. Cítím vůni nedělního oběda. Pečené kuřátko, ňam ňam ňam, to si zase pochutnám.

Ruby! Ty kozo jedna protivná! Ty jsi tu napsala, jak jsem hrála ovcí!

Podívej, první jsi o tom přece začala ty. Ty jsi to sem napsala.

To ano, ale nenapsala jsem, co se stalo. Bylo to moje nejbolestnější a nejtrapnější tajemství. A tys to teď vyžvanila, Ruby.

Já to *nevyžvanila*, já to napsala. A kromě toho, tahle účetní kniha je tajná. Jen pro nás. Můžeme tam napsat, co nás napadne. Všechna naše tajemství.

Jenomže ty jsi nenapsala svoje tajemství. Ty jsi napsala moje.

Ale prosím tě, dej s tím pokoj. Pojdme radši na oběd. Umírám hlady.

Babička se už trochu zlobí, protože táta vždycky jezdí tak pozdě z nedělních bazarů a aukcí, a ona musí sušit kuře v troubě, až je pak celé smutné a naměkko.

Jako něčí hloupá sestra. Dělej, babi nás volá.

Táta už měl být dávno doma. Snad se mu nic nestalo, že ne?

Jistě, že ne. Zbytečně děláš ze všeho kovbojku, Garnet. Prostě skupil zase celý krám, a teď má potíže nacpat to všechno do auta, to je jasné. Přece ho znáš, ne?

To ano, ale obvykle nechodí takhle pozdě. A má babiččiny obědy stejně rád jako my. Co když se mu něco stalo?

Prosím tě Garnet, buď už zticha. Už jdeme, babi!

2

Nemohly jsme teď pořádně psát, protože se v jednom kuse něco dělo. Takže je načase, abych to konečně všechno vysvětlila, ale nevím, kde začít. Jsi na řadě, Garnet. Pokračuj.

Já nechci pokračovat. Chci to zastavit. Ne. Chci se vrátit zpátky. Zpátky před ten den, kdy se táta vrátil pozdě z nedělního bazaru. Zpátky před dny, kdy jsme byly jen my dvě, táta a babi a jeden den byl jako druhý. Zpátky před tu hroznou chvíli, kdy umřela maminka a

PŘESTAŇ! PŘESTAŇ! PŘESTAŇ!

Ne, Ruby. Teď nemůžeme přestat. Musíme vzpomínat. Copak to nechápeš? Musíme nějak zařídit, aby táta taky začal vzpomínat. Aby se přestal kamarádit s tou Jiřinou.

Aha. Tak dobře. Ale řekni to rychle. To o mamince. Musíš to vyprávět jako nějaký příběh, a ne že se to stalo doopravdy, aby to tak nebolelo.

Před dávnými a dávnými časy žil jeden muž jménem Richard a ten se zamiloval do dívky, která se jmenovala Opal. Opály jsou nádherné kameny, které září všemi barvami. Ale někteří lidé říkají, že přinášejí smůlu. Tahle dívka Opal byla krásná a celá zářila a Richard věděl, jaké je to obrovitánské štěstí, že ji potkal.

Richard Opal miloval a dal jí prsten s opálovým kamenem.

Kde je vůbec ten prsten? Vzpomínáš, jak nám maminka vždycky dovolila, že si ho můžeme zkusit? Ale už jsem ho neviděla celou věčnost. To snad ne. Garnet, vid', že si nemyslíš, že by ho táta mohl dát Jiřině?

Ne! Samozřejmě, že ne. Babička ho má zamčený ve své šperkovnici. Říkala, že nám ho dá, až budeme velké.

A které z nás ho dá? Měl by totiž být můj, chápeš, protože já jsem starší. Ale budu ti ho občas půjčovat, neboj. Když na něj dáš pozor.

Já vždycky na všechno dávám pozor na rozdíl od někoho.

Koukej, přerušila jsi můj příběh.

No dobře, tak pokračuj. Skončila jsi u prstenu. Táta dal mamince prsten.

Richard dal Opal nádherný opálový prsten, bílý jako mléko, ale když na něj dopadlo světlo, začal zářit všelijak růžově a modře a zeleně a purpurově, jako kdyby byl kouzelný.

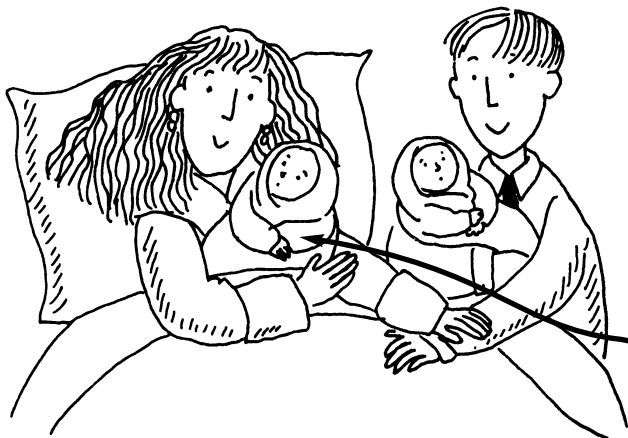
Zařídili si společný byt.

Měli svatbu.

Narodily se jim dvě holčičky, dvojčátka.

Která je která? Já jsem to miminko u mámy.

Ne, to jsem já. Ty jsi to miminko u taťky. Kreslila jsem to já, tak to snad musím vědět líp než ty.

To se na mě teda nezlob, ale to miminko u mámy je větší, tak se podívej. A větší jsem byla já, to přece obě víme. Tohle je malá Ruby. Ukážu ti to.

To máš jedno. Tak dobře, to miminko u maminky jsi ty.

Správně. Maminka chovala samozřejmě i tebe, to je jasné. Chovala mě a pak chovala tebe a taťka choval mě a pak...

A pak jsme trochu vyrostly a už jsme se batolily a nemuseli nás pořád jen chovat. Ale s maminkou jsme se mazlily. Seděly jsme jí na klíně. Obě najednou. Já si to pamatuju.

To si pamatuješ podle té fotky. Víš co? Nalepíme si ji do účetní knihy.

To není podle fotky. Pamatuju si na to. Byla tak měkkoučká, a přitom nás její ruce držely tak pevně, že se člověk cítil úplně v bezpečí.

A cítily jsme její kytičkovou vůni a její kudrnaté vlasy nás šimraly. Někdy nás šimrala i mamka, pamatuješ? Honila nás kolem dokola po zahradě a pak nás pošimrala v podpaží a my jsme se svíjely a kroutily. Vzpomínáš si na to, Ruby?

(Je teď úplně zticha. Nemá ráda tohle vzpomínání, protože je z toho vždycky tak smutná, a ona nesnáší být smutná.)